

О! вы бози! и ты о! грозно съдбиню!
Ты природа! и ты Атрапосъ богиню!
Безъ плодъ никакавъ родъ да є принесло
Какъ го откаѣснахте катъ дреко зелено?!

Ронете сѧ, слзы, низъ лице ми черно,
Менъ природа грозна, менъ и слзище темно.
У чьода погледнѫ?... камъ гробъ твой похождамъ
Облекченъ нигдѣ, нигдѣ не нахождамъ.
И травы-ты самы слзѣшть по росѣ-тѣ.
Жално пѣшть славее ти по горѣ-тѣ.
Роне те сѧ, слзы, съ васъ съ утѣшакамъ,
Мой-тѣ жалость, печаль сосъ васъ умѣгчавамъ.
Гледамъ видъ плачевный въ зелены полѣ-та,
По градины, и по цѣвнаты дѣрвета,
Гдѣ то мой сынъ вѣквы д' изговаря карахъ,
И въ китарѣ сладко край него удараҳъ.
Чѣрнѣ-тѣ тѣжъ пурстъ, подъ коижъ-то вѣдно
Твое дѣтство гнѣ (тѣ тѣшениѣ ед'но)
Съ мерилики разны цвѣт'я щѣ украшвамъ,
И сосъ теплы слзы щѣ та аҳъ! оплаквамъ.
Има то ти щѣ изрѣжъ по дѣрве-та
Сички, колко найдъ по тѣзи полѣ-та,
Та като та всѣ траждѣти нашы очеса
Съ има то ти поне да ны тѣшшть дрекеса.

